

Krista Hafner

Spominčice

Gospa Helena je pravkar pripravljala kosilo, ko je skozi odprto okno zaslišala proseč moški glas: »Signora, signora!«

Odložila je kuhalnico in se sklonila skozi okno. Spodaj je stal italijanski vojak z drobnim cvetličnim lončkom v roki. Pozdravil je in zaprosil:

»Ne zamerite, gospa. Samo cvetico iz vašega prekrasnega vrta bi prosil za svoj lonček.«

Gospa Helena je zbrala skupaj drobtinice svoje italijanščine in prijazno odgovorila: »Seveda. Kar izberite si jo.« Obrnila se je k svojim otrokoma, Janezu in Lenčki, ki sta ji v kuhinji nagajala: »Pojdita in razkažita gospodu vrt. Jaz pridem takoj za vami.«

Ko je prišla gospa Helena na vrt, je stala družbica pred zeleno trato, sredi katere je poganjal šop sinjih spominčic. Vojak je pokazal nanje: »Ali smem te?«

»O seveda. Toda lahko si izberete tudi kaj lepšega z gredic,« se je vojakovi skromnosti nasmejala gospa Helena.

»Vendar so mi te najbolj všeč. Take lepe sinje cvetove imajo. Kako jim je ime?«

»Spominčica.«

»Spominčica?«

»Non ti scordar di me,« je gospa Helena lovila svoje znanje iz povesti, ki jo je pred kratkim brala, ko se je učila italijansko. »Ne pozabi me.«

»Kakšno lepo ime!« je hitel vojak, medtem ko je izkopaval drobno cvetico in jo presajal v svoj lonček. »Veste, tudi jaz imam doma, doli na jugu Italije, ženo in otroke, posestvo, hišico in vrt okoli nje. Dolgčas mi je po vsem tem in mislim, da mi bo lažje, če bom imel vsaj drobno rastlinico, za katero bom skrbel in jo zalival, kakor sem nekdam zalival cvetkam okoli svojega doma. Veste, veliko sem že doživel kot vojak, zdaj pa sem vesel, da sem prišel med vas, v te prelepe kraje, med te dobre ljudi, ki so vedno prijazni z nami. Nikoli vas ne bom pozabil. Ta drobna cvetica me bo spominjala na vaše kraje.«

Presadil je cvetico, se zahvalil in poslovil. In ko je odhajal, je sam vase ponavljal: »Spominčica, spominčica.«

Gospa Helena pa je tiho mislila: »Dobri so ti ljudje, saj imajo tako radi otroke in cvetice.«

Jože Krivec

Spomin na birmo

Ilustriral Ant. Žnidaršič

Kar smejalo se je zlato sonce z nebeških višin, ko smo stopali po na pol suhi in robati ilovnati cesti med goricami, vsej razriti od stopinj živine in razrezani od koles vozov. Pri cerkvi spodaj, ob vznožju haloških bregov, so še vedno pritrkavali zvonovi. Bronasti glasovi so nas dohitevali. A mi: naš atek in mamika, boter in botra, birmanka mojih let, njeni starši in jaz, smo se vračali v tem praznično lepem dnevu od birme pri fari. Za nas vse je bil ta dan praznik: